

X

χαιρετίζω

V 7, 2 A συστροφῆς αὐτῶν ἀπῆλθε πρὸς τὸν Φίλιππον καὶ ἐχαιρέτισεν αὐτὸν πρῶτος. καὶ ὁ Φίλιππος εἶπεν αὐτῷ·

χαίρω, χαίρομαι

I 3, 8 A οἱ ἄνθρωποι καθ' ὑμῶν πάν ψεῦσμα. χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς
 I 3, 7 V οἱ ἄνθρωποι καθ' ὑμῶν πάν ψεῦσμα. χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς
 II 7, 3 2 τῶν Ἰουδαίων τῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ τάδε χαίρειν. εἰρήνης μεγάλης οὕσης μετὰ σοῦ τε καὶ
 II 23, 6 V σοι ζῶντα διὰ τοῦ Χριστοῦ μου.» καὶ ἔδραμεν χαίρων τοῦ ἐνέγκαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ. καὶ ὡς ἤγγισεν ἐν
 II 23, 6 2 σοι ζῶντα διὰ τοῦ Χριστοῦ μου.» καὶ ἔδραμεν χαίρων τοῦ ἐνέγκαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ. καὶ ὡς ἤγγισεν
 III 1,16 A τὰ γόνατα ὑπὲρ αὐτοῦ πρὸς τὸν κύριον, ὥστε χαρῆναι πάντας ἐπ' αὐτῷ, ὅτι οὕτως ἐζήτησεν ὁ
 III 1,13 V τὰ γόνατα ὑπὲρ αὐτοῦ πρὸς τὸν κύριον, ὥστε χαρῆναι πάντας ἐπ' αὐτῷ, ὅτι οὕτως ἐζήτησεν ὁ
 III 4, 1 A σφόδρα. 4 ἦν οὖν ὁ Φίλιππος κατὰ τὴν ὁδὸν χαίρων, ἐπιγνοὺς δὲ ἑαυτὸν ὅτι οὐκ ἦν τοιοῦτος
 V 7, 2 V πρὸς τὸν Φίλιππον καὶ δέδωκεν αὐτῷ τὸ χαῖρε πρῶτος. καὶ ὁ Φίλιππος εἶπεν αὐτῷ·
 V 13,10 A <τὸν Ἰρεον> λέγει· «ἀπέλθωμεν ὡς θέλεις.» καὶ ἐχάρησαν οἱ μαθηταὶ τοῦ Φιλίππου, καὶ ὁ Ἰρεος
 V 13, 7 V αὐτόν, ὁ δὲ Ἰρεος ἐβάδιζεν ἔμπροσθεν χαίρων. 14 ἰδόντες δὲ τοῦτο οἱ ἄρχοντες καὶ τὸ
 V 17, 6 A πρὸς αὐτήν· «λέγω σοι, ὦ γύναι, σωθήσῃ.» καὶ ἐχάρη ὅτι ἐλάλησεν αὐτῇ λόγον· ἦν δὲ ὄνομα
 V 19,11 A διὰ τὸ σκληρὸν τῆς Νερκέλλας, καὶ πάλιν ἐχάρη περισσοτέρα χαρᾷ ἔνεκεν Ἰρεοῦ, ἵνα
 V 26, 1 A ὅτι κατηξιώθημεν τῶν σῶν ῥημάτων.» 26 καὶ ἐχάρη ὁ Ἰρεος, ὅτι εἰσηλθεν εἰς τὴν οἰκίαν
 VI 2,13 A αὐτοὺς ἐμειδίασεν. εἶπον δὲ πρὸς αὐτόν· «χαίροις, ὁ πρῶτος καὶ μέγας τῆς πόλεως ἡμῶν.» καὶ
 VI 2,12 V αὐτοὺς ἐμειδίασεν. εἶπαν δὲ πρὸς αὐτόν· «χαίροις, ὁ μέγας καὶ πρῶτος τῆς πόλεως.» καὶ εἶπεν
 VII 1, 2 A τοῦ Ἰρεοῦ γυνὴ καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς Ἀρτέμιλλα ἐχάρησαν ἐπὶ τῷ Φιλίππῳ, καὶ ἡ θυρωρός, <καὶ>
 VII 1, 2 V τοῦ Ἰρεοῦ γυνὴ καὶ ἡ θυγάτηρ αὐτῆς Ἀρτεμίλλα ἐχάρησαν ἐπὶ τῷ Φιλίππῳ καὶ παρεκάλουν αὐτὸν
 VII 2,14 A χρυσίον οἱ δύο, καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀδελφῶν ἐχαίρετο ἐπὶ τῇ σπουδῇ τῆς οἰκοδομῆς. 3 μόνον οἱ
 VII 2,14 V χρυσίον οἱ δύο, καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀδελφῶν ἐχαιρεν ἐν τῇ σπουδῇ τῆς οἰκοδομῆς. 3 μόνον δὲ |
 VII 4, 4 A ἦλθον εἰς τὴν συναγωγὴν καὶ ἐθαύμαζον καὶ ἐχαιρον ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τοῦ Φιλίππου, καὶ ἦν
 VIII 15, 1 G καὶ ἔσται ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς σφόδρα.» 15 ἐχαιρεν δὲ ὁ Φίλιππος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ πάντες ἐπὶ
 XII 1, 2 A τῷ Βαρθολομαίῳ καὶ τῇ Μαριάμνῃ καὶ ἐχαιρον δοξάζοντες τὸν θεόν, βλέψαντες εἰς αὐτοὺς
 Mart 29, 8 V ἔνδυμα ἐν χειμῶνι πορεύεται γυμνός; ἢ τίς χαρήσεται ἐχθρὸς ἐν τῇ χαρᾷ τοῦ μισοῦντος αὐτόν; τίς
 Mart 29, 8 A ἡμέραις τοῦ χειμῶνος γυμνός; ἢ τίς ἐχθρὸς χαίρει ἐν τῇ χαρᾷ τοῦ μισοῦντος αὐτόν; ἢ τίς
 Mart 34,26 A ἀπὸ τοῦ σώματος τούτου, ἀλλὰ μᾶλλον χαίρετε, ὅτι καταλιμπάνω τὸ κατοικητήριον τοῦ
 Mart 34,21 V ὕψος. | μὴ οὖν γίνεσθε στυγνοί, ἀλλὰ μᾶλλον χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε, ὅτι καταλιμπάνω τὸ

χαλάω

IX 3, 2 V οὕτως· «σὺ εἶ ὁ δροσίζων πᾶσαν πυρὰν | καὶ χαλῶν σκότος καὶ βάλλον χαλινὸν εἰς τὸ στόμα τοῦ

χαλεπός

III 11, 3 A εἶτα ἀπὸ τοῦ ἀνέμου ἐπῆλθαν ἀκρίδες χαλεπαὶ ὡς βλάπτειν τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐν τῷ

χαλινός

IX 3, 2 V πᾶσαν πυρὰν | καὶ χαλῶν σκότος καὶ βάλλον χαλινὸν εἰς τὸ στόμα τοῦ δράκοντος, ὁ καταργήσας

χαλκός

IX 1, 8 V μεμελανωμένον, ἢ δὲ κοιλία αὐτοῦ ἄνθρακες χαλκοῦ ὄντες ἐν σπιθηρισμοῖς πυρός, τὸ σῶμα

χαμαί

VIII 4, 3 G μὴ ἔχε τὸ κράσπεδον κατασυρόμενον χαμαί, μηδὲ πλέξης αὐτό, ἀλλὰ ψάλισον αὐτὰ καὶ

χαμαστραῆ

Mart 9, 3 A λέγουσα· «ἐλικωμαῆ κασμᾶ ἡταῶ μαριαχᾶ χαμαστραῆ καλιμαχαᾶ.» ἐφανέρωσεν δὲ τοὺς λόγους

χαρά

II 4, 8 2 ὑμῖν· ἀλλὰ μᾶλλον ἐν μεγάλη ἀγαλλιάσει καὶ χαρᾷ
 II22, 9 V παρακαλῶ σε, ἀπόστολε Χριστοῦ, μὴ ἐάσης τὴν χαράν
 II22, 9 2 σε, ἀπόστολε τοῦ Χριστοῦ, μὴ ἐάσης τὴν χαράν
 IV 6, 2 A τῆς ἐν κυρίῳ σφραγίδος. ἐγένετο δὲ χαρὰ
 IV 6, 2 V τῆς ἐν Χριστῷ σφραγίδος. ἐγένετο δὲ χαρὰ
 V 4,10 A ἐθάρσησαν οἱ ἀδελφοὶ καὶ ἐπλήσθησαν χαρᾶς,
 V 4,10 A ἀδελφοὶ καὶ ἐπλήσθησαν χαρᾶς, ὅτι ἐπληρώθη χαρᾶς
 V14,10 A χιτῶνας καὶ εἶπεν αὐτῇ· «ἀναστᾶσα ἴδε τὴν χαράν
 V14, 8 V κοιτῶνι αὐτῆς καὶ εἶπεν αὐτῇ· «ἀνάστα ἴδε τὴν χαράν
 V19,11 A τῆς Νερκέλλας, καὶ πάλιν ἐχάρη περισσοτέρα χαρᾷ
 V25, 6 A δὲ εἰπόντος τοῦ Φιλίππου πάντες ἐπλήσθησαν χαρᾶς,
 VII 2, 5 A καταξιώσατε ἐμὲ μᾶλλον οἰκοδομησαί.» καὶ ἦν χαρὰ
 VII 2, 6 V καταξιώσατε ἐμὲ μᾶλλον οἰκοδομησαί.» καὶ ἦν χαρὰ
 XI 9,15 A ἐν τῷ ναῶ τῶν βδελυγμάτων, οὗ ἔστιν ἡ χαρά,
 XI10, 3 A θεὸν ἐπὶ τῇ τοῦ θεοῦ εὐχαριστίᾳ εἰπόντες ἐν χαρᾷ
 XIII 5,13 A <τὸ> βραβεῖον τῶν τρεχόντων, <ἡ> χαρὰ
 XV 3,11 A ἔστιν τοῦ θανάτου, γάμος ἔστιν τῆς φθορᾶς, χαρά
 Mart29, 8 A χεიმῶνος γυμνός; ἢ τίς ἐχθρὸς χαίρει ἐν τῇ χαρᾷ
 Mart29, 9 V γυμνός; ἢ τίς χαρήσεται ἐχθρὸς ἐν τῇ χαρᾷ
 Mart38,10 A ὁ δωρησάμενος ἡμῖν τὸν στέφανον τῆς χαρᾶς· ἀποκαλύψαι ὑμῖν ἔχω τὸ ὄνομα ἐκεῖνο· μου στραφῆναι εἰς πένθος, ὅτι κἀγὼ μου στραφῆναι εἰς πένθος, ὅτι κἀγὼ μεγάλη ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῶν· καὶ πολλοὶ μεγάλη ἐν τῷ οἴκῳ αὐτῶν· καὶ πολλοὶ ὅτι ἐπληρώθη χαρᾶς ἢ καρδία αὐτῶν, ὅτι ἢ καρδία αὐτῶν, ὅτι ἦν παρακαλῶν αὐτοὺς ἡμῶν τὴν εἰσελθοῦσαν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἡμῶν ἡμῶν τὴν εἰσελθοῦσαν ἐν τῇ οἰκίᾳ ἡμῶν ἔνεκεν Ἰρέου, ἵνα παύσῃται τῆς καὶ εἶπον τῷ Φιλίππῳ· «μακάριοί ἐσμεν, μεγάλη, καὶ οὐκ ἠδύνατο χωρεῖν ἡ οἰκία μεγάλη, καὶ οὐκ ἠδύνατο χωρεῖν ἡ οἰκία ἢ πανήγυρις ἦν ποθοῦσιν οἱ πάντες, ὁ μεγάλη· «ἀμήν, ἀμήν, ἀμήν.» | πράξις τῶν κοπιώντων καὶ προσ|δοκῶντων αὐτόν, <ἡ> ἔστιν τῶν δαιμόνων, ἀγαλλίασις τῆς τοῦ μισοῦντος αὐτόν; ἢ τίς στρατιώτης τοῦ μισοῦντος αὐτόν; τίς δὲ δούλος ὁ λαλῶν σὺν ἡμῖν ἵνα δυνηθῆμεν

χαράσσω

Mart32, 2 A δὲ ὁ σωτὴρ ἀνέτεινεν | <τὴν> χεῖρα αὐτοῦ καὶ ἐχάραξεν
 Mart32, 2 V ὁ σωτὴρ ἀνέτεινε τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα καὶ ἐχάραξεν
 σταυρὸν ἐν τῷ ἀέρι διαβαίνων· καὶ ἦν σταυρὸν ἐν τῷ ἀέρι καταβαίνοντα ἀπὸ τῶν

χαρίζω, χαρίζομαι

II 14,14 V «ὦ πάτερ ἅγιε τοῦ ἀγίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ χαρισάμενός
 II 14,14 2 ἅγιε τοῦ ἀγίου σου υἱοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ χαρισάμενός
 III 4,38 A ῥάντισμα τὸ ῥαντίζον ἡμῶν τὴν εὐχαριστίαν· χάρισαι
 III12, 8 V σοι, δοῦλε θεοῦ, διὰ σοῦ γὰρ ἡμῖν ἡ ζωὴ κεχάρισται·
 VI20, 5 A | εἰσελθέτω ἡ ἔξομολόγησίς μου ἢ κρυφία, καὶ χάρισαι
 VI20, 5 V ἐλθέτω καὶ νῦν ἡ δέησίς μου ἐνώπιόν σου, καὶ χάρισαι
 VIII14, 5 G τοὺς ἀγαθοὺς καὶ ἐπὶ τοὺς πονηροὺς, μηδένα χαρίζοντες
 VIII20, 6 V καὶ ἀγρίαν μετενέγκας εἰς ἡμερότητα, καὶ ἐχαρίσω
 XII 4,12 A ἵνα καὶ τοῦτο τὸ μέρος οὐ ἔσμεν ἐν ὑστερήσει χαρίσθη
 XII 8, 9 A ὁ ἀληθινὸς ἐπὶ τοὺς προσερχομένους σοι· ὅς ἐχαρίσω
 Mart38, 4 A σου, ὁ δεδωκὼς ἡμῖν τὴν ὑψηλὴν γνῶσιν, ὁ χαρισάμενός
 Mart38, 3 V τῇ σοφίᾳ σου καὶ δούς ἡμῖν τὴν σὴν σύνεσιν, ἐχαρίσω
 Mart38,24 A με ἀπαντῆσαί σοι ἐν νεφέλαις τοῦ ἀέρος, χαρισάμενός
 Mart38,19 V με ἄξιον τοῦ ἀπαντῆσαί σοι ἐν τῷ ἀέρι χαρισάμενός
 με τὸ εἰς αὐτόν πιστεύειν, πέμψον σου τὸν μοι τὸ εἰς αὐτόν πιστεύειν, πέμψον σου τὸν μοι τὸ χάρισμα | τῇ σῇ πηγῇ τοῦ πατρός, εἶπε οὖν ἡμῖν τί ἡμᾶς ποιήσαι δεῖ, ζῶν τῷ σῷ δούλῳ Θεοφίλῳ.» εἰσηλθεν δὲ ζῶν τῷ σῷ δούλῳ Θεοφίλῳ διὰ τὸν ἀπὸ μηδενός, οὕτως καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ ἡμῖν τὸν θεῖον λόγον καὶ ἔθηκας ἐν ἡμῖν ἡμῖν χωρὶς ὄκνου, καὶ τὸ σῶμα ἡμῶν τὸ τὸν ἔνδοξον ἡμῖν λόγον σήμερον πρὸς τὸ ἡμῖν τὴν βουλὴν τῆς ἀγαθότητός σου, ὁ δὲ ἡμῖν τὴν σὴν χάριν καὶ τὴν βουλὴν τῆς μοι καὶ ἀφεις τὸ παράπτωμά μου ὅτι μοι τὴν ἀνταπόδοσιν ἦν ἀνταπέδωκα τοῖς

χάρις

II17, 2 V οὐκ ἔστιν φθόνος ἐν ἡμῖν, ἀλλ' ἡ τοῦ Χριστοῦ χάρις
 II17, 2 2 οὐκ ἔστιν φθόνος ἐν ἡμῖν, ἀλλ' ἡ τοῦ Χριστοῦ χάρις
 III 4, 3 A καὶ τῆς ἄλλης· πλησθεὶς πνεύματος ἀγίου ἐν χάριτι
 III13, 1 A 13 ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Φίλιππος λέγει· «ποῖαν χάριν
 III13, 2 A λέγει· «ποῖαν χάριν ἔχομεν δοῦναι τῇ χάριτι
 III13, 2 A τῇ χάριτι ταύτῃ καὶ τῇ δυνάμει; μὴ δύναται χάρις
 III19, 3 A ἐμεγαλύνοντο τῇ πίστει βαπτιζόμενοι ἐν τῇ χάριτι
 V 1, 4 A βαδίζοντες οὖν σὺν αὐτῷ καὶ θεωροῦντες τὴν χάριν
 V 1, 4 V βαδίζοντες οὖν σὺν αὐτῷ ἐθεώρουν τὴν χάριν
 ἀναβλέψαι ὑμᾶς ποιήσει· πρότερον δὲ ὑμῶν ἀναβλέψαι ὑμᾶς ποιήσει· πρότερον δὲ ὑμῶν ἐπεθύμησεν τῆς δόξης τὴν θεωρίαν καὶ εἶπεν· ἔχομεν δοῦναι τῇ χάριτι ταύτῃ καὶ τῇ δυνάμει ταύτῃ καὶ τῇ δυνάμει; μὴ δύναται χάρις ἀνθρώπου φθάσαι εἰς ταύτην τὴν δόξαν; τοῦ Χριστοῦ. αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Χριστοῦ. ἐν οἷς ἦν τῆς ἀποκαλύψεως τοῦ Χριστοῦ· ἐν οἷς ἦν

V 3, 6 A διότι ὀδεύομεν ἐν τῇ εἰρήνῃ αὐτοῦ κηρῶσαι τὴν χάριν
 V 3,11 A δι' αὐτοῦ, ἵνα δύναμιν λάβωμεν ἐν τῇ χάριτι
 V 4,11 A παρακαλῶν αὐτοὺς καὶ παραμυθούμενος ἐν τῇ χάριτι
 V 8,11 V πρὸς τὸν Φίλιππον· «δοῦλε τοῦ θεοῦ, εἰ εὐρον χάριν
 V10,11 A γινῶθι οὖν ὅτι | ἄνθρωπός ἐστιν τοῦ θεοῦ, ὅτι χάρις
 V10,11 V οὖν, ὡ γύναι, ὅτι ἄνθρωπος θεοῦ ἐστι, καὶ ὅτι χάρις
 V19, 6 A τῆς γυναικὸς Ἰρέου, εἰ ἀξία ἐστὶν τῆς χάριτός
 VII 3, 5 A ἐπλήγη· | ἀλλ' ἀποστῶμεν ἀπ' αὐτῶν, ἡ γὰρ χάρις
 VII 5, 9 A με εἰς τὸν τόπον ὃν ἀπέρχομαι κηρῶσαι τὴν χάριν
 VII 8, 5 A εὐλογήσῃ. ὁ δὲ Φίλιππος | εἶπεν αὐτοῖς· «ἡ χάρις
 VIII12, 2 V ἀγαθοποιεῖν ἐν τῷ ποιούντί σε κακόν, καὶ ἡ χάρις
 XI 9, 5 A ἔνδοξον. σὺ εἰ ὁ ἄρτος, ἡ δόξα τοῦ πατρός, ἡ χάρις
 Mart38, 4 V τὴν σὴν σύνεσιν, ἐχαρίσω δὲ ἡμῖν τὴν σὴν χάριν

τοῦ εὐαγγελίου καὶ τὴν εὐωδίαν τῆς
 αὐτοῦ, ἥνπερ ἔδειξεν ἡμῖν, πάλιν τὴν
 τοῦ Χριστοῦ. 5 ἐγένετο δὲ μετὰ τοὺς λόγους
 ἐνώπιόν σου, εἴσελθε εἰς τὴν οἰκίαν μου,
 ἐν τῷ προσώπῳ αὐτοῦ.» 11 λέγει αὐτῷ ἡ γυνή·
 πολλὴ ἐν προσώπῳ αὐτοῦ, πραότης δὲ καὶ
 σου.» ταῦτα δὲ λέγοντος τοῦ Φιλίππου ἐφάνη
 αὐτῶν καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ δόξα ἐκ τοῦ
 τοῦ Χριστοῦ.» 6 ὡς δὲ ταῦτα ἤκουσαν οἱ
 καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ κυρίου Ἰησοῦ
 τοῦ πνεύματός μου κατευθυνεῖ σου | τὰς
 τοῦ πνεύματος, τὸ ἔνδυμα τοῦ λόγου τὸ
 καὶ τὴν βουλὴν τῆς ἀγαθότητός σου, ὁ

χάρισμα

III 4,38 A ἡμῶν τὴν εὐχαριστίαν· χάρισαί μοι τὸ χάρισμα
 III17, 5 A τὴν ὑψηλὴν ὀνομασίαν· ταπεινώσεις σαρκὸς χάρισμά
 VII 4, 7 A αὐτῶν ὀρθῆ γένηται ἐν συνέσει. καὶ ἦν τὸ χάρισμα
 VIII 9, 3 G οὕτω πάλιν πολλῶ μᾶλλον μείζον ἐστὶν τὸ χάρισμα,

| τῇ σῇ πηγῇ τοῦ πατρός, ἡ βρούσα καὶ
 ἐστὶν ψυχῆς· σύνεσις σαρκὸς σοφία ἐστὶν
 τοῦ θεοῦ διαμένον ἐν αὐτῷ, καὶ ἦν ἰλαρὸς
 ὅπερ ἀναλαμβάνει ὁ δυνάμενος κακόν

Χαριτίνη

IV tit. A ἀποστόλου Φιλίππου δ' ἐν Ἀζώτῳ, ὡς ἰάσατο Χαριτίνην
 IV 2,11 A εἶχεν δὲ θυγατέρα ἀγαπητὴν ὀνόματι Χαριτίνην.
 IV 4, 1 A ταῦτα ἐλάλει ὁ τοῦ Χριστοῦ δοῦλος Φίλιππος, Χαριτίνη
 IV 4, 1 V λέγοντος τοῦ ἀποστόλου καὶ τούτων πλείονα Χαριτίνη
 IV 5, 1 V ὄλους τοὺς αἰῶνας ζήσεσθε.» 5 καὶ λέγει Χαριτίνη
 IV 6, 4 A καὶ νήπια ἐπίστευσαν εἰς τὸν Ἰησοῦν. ἡ δὲ Χαριτίνη
 IV 6, 5 V εἰς τὸν κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν. ἡ δὲ Χαριτίνη

τὴν θυγατέρα Νικοκλείδους 1 ὡς δὲ πολλή
 τὸ δὲ πραιτώριον αὐτοῦ ἦν ἐν μέσῳ τῶν
 ἡ θυγάτηρ τοῦ Νικοκλείδους ἔχουσα πληγὴν
 ἡ θυγάτηρ τοῦ Νικοκλείδους ἔχουσα πληγὴν
 τῷ ἀποστόλῳ· «παρακαλῶ οὖν σε, δοῦλε
 σχῆμα καὶ ἔνδυμα ποιήσασα ἀρρενικὸν
 σχῆμα καὶ ἔνδυμα ποιήσασα ἀρρενικὸν

χαριτόω

V 7, 3 A αὐτὸν πρῶτος. καὶ ὁ Φίλιππος εἶπεν αὐτῷ· «κεχαριτωμένος σὺ ἐν εἰρήνῃ Χριστοῦ, ὅτι οὐκ ἔστι δόλος ἐν
 V 7, 3 V τὸ χαῖρε πρῶτος. καὶ ὁ Φίλιππος εἶπεν αὐτῷ· «κεχαριτωμένος σὺ ἐν εἰρήνῃ Χριστοῦ, ὅτι οὐκ ἔστι δόλος ἐν

χάρτα (ἡ)

Mart37, 7 V καὶ λάβε τὸ σῶμά μου καὶ ἐνταφίασον αὐτὸ ἐν χάρταις
 Mart37, 9 V ἐνειλήθη. ἐνταφιάσας μου τὸ σῶμα ἐν ταῖς χάρταις

Συριακαῖς καὶ μὴ ἐπιβάλης μοι ὀθόνην
 σφίγξον αὐτὸ καὶ παπύροις, καὶ χῶσον αὐτὸ

χάρτης

Mart37,10 A κεφαλῆς· ἄρον οὖν τὸ σῶμά μου καὶ ἐνταφίασον χάρταις
 Mart37,12 A τὸ σῶμα τοῦ κυρίου ἡμῶν. καὶ σφίγξον αὐτὸ ἐν χάρταις

Συριατικοῖς καὶ μὴ βάλῃς ὀθόνην λινῆν,
 καὶ παπύροις, καὶ χῶσον αὐτὸ ἐν τῇ αὐλῇ

χάσμα

I 5, 3 A πύρινον καὶ ἤλαυνεν ψυχὰς ἀνθρώπων εἰς χάσμα
 I 5, 7 A πλάνος ἐστί, καὶ ἄγει αὐτοὺς εἰς τοῦτο τὸ χάσμα.

πυρός. καὶ ἠρώτησα τὸν ἄγγελον· τίς ἡ
 ποιεῖ γὰρ αὐτοὺς καταλαλεῖν ἕνα ἐνὶ

χείλος

III 6, 4 A ὅτι ἡ δόξα σου ὠραιότερα ἐστὶν ἐν τοῖς χεῖλεσιν
 III13, 4 A ὑμῶν εἰς προσευχὴν μὴ κινουμένων τῶν χειλῶν
 III14, 7 A ἄς οὐκ ἔστιν εἰκάσαι | ἀνθρωπίνοις χεῖλεσιν.
 III15,11 A πατήσουσιν, καὶ μακάριοι οἱ ἀκούοντες ῥῆμα χειλῶν
 XIV 5,11 A σωτήριος, οὐ τὸ ὄνομα λεχθῆναι οὐ δύναται ἐν χεῖλεσιν

τῶν δικαίων. μέγας ὁ τύπος οὗτος, ὁ τύπος
 ὑμῶν ἐν τοῖς λόγοις ὑμῶν, ὡς μεγάλη ἐστὶν
 καὶ μετὰ τὸ παύσασθαι ἀνεψῆθησαν οἱ
 σου. | καὶ ἡμεῖς ἀληθῶς μακάριοι, ὡς
 ἔχουσιν ἀκάθαρτον ὄργανον, τὸ μέγα

Vaticanus graecus 824

Xenophontos 32

πράξις δ'
περὶ τῆς θυγατρὸς Νικοκλείδους, ἧς ἰάσατο
ἐν Ἀζώτῳ

1 ὡς δὲ πολλὴ φήμη περιέδραμεν περὶ τοῦ ἀποστόλου Φιλίππου εἰς τὴν Ἰζώτον ἐπὶ τοῖς δι' αὐτοῦ γινομένοις θαύμασι, f.76^r
πολλοὶ συνέτρεχον πρὸς αὐτόν, καὶ ἦσαν θεραπευόμενοι ἀπὸ τῶν νοσημάτων αὐτῶν. πολλὰ δὲ καὶ δαιμόνια φυγαδεύομενα ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐβόων ὡσπερ μαστιζόμενα καὶ ἔλεγον ὅτι «καὶ ὡδε πάρεϊ, Φίλιππε, ἐντεῦθεν φυγαδεῦσαι ἡμᾶς; ἴδε, ὁμολογοῦμεν ἠττάσθαι διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ.» ὡς οὖν ἦσαν οἱ ὄχλοι ἀτεινίζοντες εἰς αὐτόν, οἱ μὲν ἔλεγον· «ἀληθῶς θεοῦ ἄνθρωπος.» ἄλλοι δὲ ἔλεγον· «τάχα μάγος ἐστίν;» τινὲς δὲ καὶ ἐξεμκτήριζον τοὺς λόγους αὐτοῦ. αἱ δὲ γυναῖκες τῶν πρώτων ἔλεγον· «ἀληθῶς πνεῦμα ἅγιον ἐν αὐτῷ καὶ τὰ λαλούμενα παρ' αὐτοῦ καλά.» ἄλλοι δὲ ἔλεγον ὅτι «μάγος καὶ σκολιὸς ἄνθρωπος οὗτος, ὅτι διαχωρίζει τὰς συμβιώσεις· διδάσκει γὰρ ὅτι ἡ ἀγνεία ὀρᾷ τὸν θεόν, καὶ τὴν τεκνογονίαν ὀδύνην εἶναι λέγει.»

2 ὡς οὖν ταῦτα ἔλεγον, κατέλαβεν ἡ ἐσπέρα, καὶ πάντες ἐπορεύοντο εἰς τοὺς οἴκους αὐτῶν. ὁ οὖν Φίλιππος ἐζήτησεν οἶκον καταπαύσεως, καὶ μικρὸν ἀποστάς τοῦ τόπου οὗ ἦν ἐστηκὼς ἦλθεν εἰς οἰκητήριον ἐν ᾧ ὑπῆρχον ἀποθήκαι ὑπομνηματογράφου τινὸς Νικοκλείδους ὀνόματι, φίλου τοῦ βασιλέως, ἐν αἷς καὶ κατέλυον ξένοι πλείονες.

3 ὁ δὲ Φίλιππος εἰσελθὼν ἔστη ἐν μιᾷ γωνίᾳ τοῦ οἴκου εἰς προσευχήν, λέγων μετὰ μικρᾶς φωνῆς· «κύριέ μου Ἰησοῦ Χριστέ, γεννηθῆτω σου τὸ θέλημα καὶ ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ, καὶ δώρησαι πᾶσι τοῖς πιστεύουσι τῷ σῷ ὀνόματι ῥώσιν ψυχῆς | καὶ ἴασιν σώματος· σὺ γὰρ γινώσκεις τὴν ἀσθένειαν τῆς ἀν- f.77^r
θρωπίνης φύσεως ὡς ποιήσας αὐτήν.»

πράξις τοῦ ἁγίου ἀποστόλου Φιλίππου δ'
ἐν Ἀζώτῳ, ὡς ἰάσατο Χαριτίνην τὴν
θυγατέρα Νικοκλείδους

[f. 4r]

1 ὡς δὲ πολλὴ φήμη περιέδραμεν περὶ τοῦ ἀποστόλου Φιλίππου εἰς τὴν Ἰζώτον ἐπὶ τοῖς δι' αὐτοῦ γινομένοις θαυμασίοις, πολλοὶ συνέτρεχον πρὸς αὐτόν, καὶ ἦσαν ἐξ αὐτῆς τῆς ὥρας f.47^r
θεραπευόμενοι ἀπὸ τῶν νοσημάτων αὐτῶν. πολλὰ δὲ καὶ δαιμόνια φυγαδεύομενα ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ἐβόων ὡσπερ μαστιζόμενα καὶ ἔλεγον ὅτι «καὶ ὡδε πάρεϊ, Φίλιππε, καὶ ἐντεῦθεν φυγαδεῦσαι ἡμᾶς; ἴδου ὁμολογοῦμεν ἠττάσθαι διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ.» ὡς οὖν ἦσαν οἱ ὄχλοι ἀτεινίζοντες, ἔλεγον· «ἀληθῶς θεοῦ ἄνθρωπος.» ἄλλοι ἔλεγον· «τί ποτε εἶ τάχα μάγος ἐστίν;» τινὲς δὲ πρώτιστοι καὶ σοφοὶ ἐξεμκτήριζον τοὺς λόγους αὐτοῦ, τὰς μέντοι θεραπείας ἐξεπλήττοντο. αἱ δὲ γυναῖκες τῶν πρώτων τινῶν ἔλεγον· «ἀληθῶς πνεῦμα ἅγιον ἐν αὐτῷ.» καὶ ἔλεγον· «εὐλογητὸς ὁ θεὸς αὐτοῦ.» καὶ ἦσαν λαμβάνοντες τοὺς λόγους αὐτοῦ ὡς μέλι. αἱ δὲ καὶ ἐλοιδόρουν αὐτὸν ὅτι διαχωρίζει συμβιώσεις, διδάσκει γὰρ, φησί, ὅτι ἡ ἀγνεία ὀρᾷ τὸν θεόν, καὶ τὴν τεκνογονίαν ὀδύνην εἶναι λέγει.

2 τότε στραφεὶς ὁ Φίλιππος φησὶν καθ' ἑαυτόν· «ὦ κύριε Ἰησοῦ, ἡ γλυκεῖα φωνὴ τοῦ πατρός, ἐφάνης τῷ κόσμῳ ὡς ξένος καὶ ἡμᾶς | ἐποίησας ὡσεὶ ξένους, ἵνα ἄξιοι γενώμεθα τῆς σῆς f.47^v
παρηγορίας. ποῦ κλίνω τὴν κεφαλὴν, ὡς ἐλάλησας; ἡ τίμι ἐπιπερρωθῶ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ;» καὶ ὡς ἦν ταῦτα διανοούμενος, ἴδου παιδίον εὐμορφον ἐφάνη τῷ Φιλίππῳ κατὰ τὸ δεξιὸν μέρος ὑποδεικνύον αὐτῷ κατοικητήριον εἰς ἀποθήκας, ἐν αἷς κατέλυον πλείονες ξένοι. εἰσῆλθεν οὖν ὁ Φίλιππος ὡς ξένος. ἦσαν δὲ αἱ ἀποθήκαι ὑπομνηματογράφου τινὸς μεγάλου, ὄνομα αὐτῷ Νικοκλείδης, φίλος τοῦ βασιλέως. εἶχεν δὲ θυγατέρα ἀγαπητὴν ὀνόματι Χαριτίνην. τὸ δὲ πραιτώριον αὐτοῦ ἦν ἐν μέσῳ τῶν ἀποθηκῶν.

3 ὁ δὲ Φίλιππος κατὰ μόναν εὐξάμενος τῆς νυκτὸς ἐκαθέσθη, καὶ μετὰ ταῦτα ἔλεγεν μετὰ φωνῆς· «ὦ ἡ ἐμὴ ψυχὴ, ζητεῖς φαγεῖν τροφήν; εὐλογητὸς ὁ θεὸς ὅτι ἄρτον οὐκ ἔχεις φαγεῖν, ἀλλ' οὐδὲ ὕδωρ εἰς ποτόν, ἕως ἂν παρέλθῃ ἡ ἐβδομάς ὅλη, ἕως ἴδω τὴν καρδίαν τῶν ἐν τῇ πόλει ἀνθρώπων· ὦ ἡ ἐμὴ ψυχὴ, πῶς ἐπήλθεν σοι τὸ φρόνημα τοῦτο, ἔχουσα μᾶλλον τὴν τοῦ κυρίου λογικὴν | τροφήν; ἐγὼ γὰρ σύνθεμα ἔχω τὴν διακοίαν f.48^r
ταύτην πληρῶσαι εἰς τέλος. μὴ ἐλπίζω εἰς σωματικὴν τοῦ κόσμου τροφήν. οἱ γὰρ ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ἰησοῦ ἔχουσιν τροφήν ἀθάνατον, ἀρκεῖ γὰρ αὐτοῖς ἡ τοῦ λόγου τροφή — οὐ δυνατὸν δὲ ταύτη μόνη ἀρκεσθῆναι μέχρι τέλους διὰ τὰς τῆς σαρκὸς νόσους — ἵνα μὴ ὁ τοῦ θεοῦ ἄνθρωπος διαχωρισθῇ ἀπὸ τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ τῆς μενουσῆς ἐν ἀκαταλήπτῳ οὐσίᾳ καὶ χωρούσης ἐν τῇ ἀφθαρσίᾳ καὶ μὴ πλανωμένης· ἀλλ' ἐν φωνῇ δεδοξασμένην, ἵνα γνωρισθῶμεν ὅτι οὐκ ἐσμὲν ξένοι, ἀλλ' ὅτι συμπολιταί f.48^v
ἐσμὲν τοῦ ὕψους καὶ τοῦ φωτὸς συγγενεῖς. μὴ οὖν ταραχθῆς, ὦ ἡ ἐμὴ ψυχὴ· ὑπομνήσθητι τῶν προτέρων καὶ γινώθι ὅτι οὐκ ἄρτου ἐστὶν ἡ τροφή σου. δέξαι τὴν οὐράνιον τροφήν, ἵνα τὰς φίλας σου ἐλκύσῃς μετὰ σεαυτῆς εἰς τὴν ζωὴν. ἐπίγνωθι σεαυτήν, τίς εἶ. ἀπόσθητι ἀπὸ τῆς μέθης, ἵνα νήψωσιν οἱ συγγενεῖς σου. μὴ ποιήσῃς σεαυτὴν ξένην. λάμβανε τὴν τοῦ πνεύματος τροφήν, ἵνα μὴ ἔρημος ᾖ· μὴ ἀτεινίσῃς τῷ εἰς τερπνόν σε τοῦ βίου f.48^r
καλοῦντι, ἀλλ' εὐφραίνου μᾶλλον <τῷ> ἐπὶ τὸ ὕψος ἀνάγοντί σε,

Vaticanus graecus 824

Xenophontos 32

4 ταῦτα δὲ λέγοντος τοῦ ἀποστόλου καὶ τούτων πλείονα Χα-
ριτίνη ἢ θυγάτηρ τοῦ Νικοκλείδους ἔχουσα πληγὴν μεγάλην ἐν
τῷ ὀφθαλμῷ αὐτῆς τῷ δεξιῷ, ἀκούουσα τοῦ ἀποστόλου δι' ὅλης
τῆς νυκτὸς ἔκλαιεν. πρωΐας δὲ γενομένης εἰσηλθε πρὸς τὸν πα-
5 τέρα αὐτῆς καὶ φησιν· «κύριέ μου καὶ γλυκύτατε πάτερ, ἀτένι-
σόν μοι καὶ πρόσχες τῇ πληγῇ τοῦ ὀφθαλμοῦ μου, πῶς ἐγὼ
μυκτηρίζομαι, ὅτι αἱ συνήλικαί μου ἐπιγελῶσί μου, καὶ αἰσχύ-
νομαι· καὶ οὐ φέρω τὰς ἀλγηδόνας.» καὶ λέγει αὐτῇ ὁ πατήρ
αὐτῆς· «ὦ ἀγαπητὴ ψυχὴ μου, ποῖον λοιπὸν ἰατρῶν εἰσαγάγω
10 σοι; μὴ οὐκ εἰσήγαγον Λεύκιον τὸν τοῦ βασιλέως καὶ ὄλου τοῦ
παλατίου τοὺς ἰατρούς, ἀλλὰ καὶ Ἡλείδην τὸν τῆς βασιλίσσης
εὐνοῦχον, καὶ τὴν Σεργίαν τὴν πρὸς χεῖρα τῆς βασιλίσσης ἔχου-
σαν φάρμακα καὶ πᾶσαν θεραπείαν, καὶ οὐδεὶς ἠδυνήθη ἰάσα-
σθαί σε;» ἡ δὲ εἶπεν· «οἶδα, πάτερ, οἶδα ὅτι κέκμηκας σὺν
15 ἐμοί· ὅπερ δὲ νῦν ἀξιώ ποιήσόν μοι. ἰδοὺ ἤκουσα ἐν τῇ νυκτὶ
ταύτῃ ἰατροῦ τιнос ξένου φωνῆν καὶ κηρύττοντος ξένα φάρμακα
ἐν ταῖς ἀποθήκαις ταῖς σαῖς· ἐκεῖνος μόνος δύναται με ἰάσασθαι.
καὶ γὰρ ὡς ἤμην ἀκρωμένη αὐτοῦ, ἄνεσιν πολλὴν τῶν πόνων
ἐλάμβανον. διὸ παρακαλῶ, πάτερ, καὶ δέομαι, κάλεσόν μοι ἐκεῖ-
20 νον· καὶ οἶδα ὅτι ἰαθήσομαι.»

ὁ δὲ ταχέως ἐπορεύθη | εἰς τὰς ἀποθήκας καὶ ἐζήτει τὸν ξένον, *ε. 77^ε*
καὶ εὗρον τὸν Φίλιππον καθήμενον εἶπεν· «σὺ εἶ ὁ ξένος ὁ ἐπι-
δημήσας τῇ πόλει ταύτῃ ἰατρός;» ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Φίλιππος εἶ-
πεν· «Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ ἐμὸς ἰατρός, ὁ τῶν κρυπτῶν καὶ φανερῶν
25 θεραπευτής· ἀπέρχομαι οὖν μετὰ σοῦ.» καὶ ἀναστὰς ὁ Φίλιπ-
πος εἰσηλθεν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ καὶ εὗρεν τὴν θυγατέρα αὐτοῦ
κλαίουσαν πικρῶς.

καὶ φησιν ὁ πατήρ αὐτῆς· «τί κλαίεις, τέκνον; ἰδοὺ ἤγαγον
τὸν ἰατρόν.» ἡ δὲ εἶπεν· «καλῶς, ὦ πάτερ, ὅτι σήμερον ἀνέ-
30 παυσας τὴν ψυχὴν μου.» ὁ δὲ ἀπόστολος εἶπεν αὐτῇ· «μὴ φο-
βοῦ, κόρη· τὰ φάρμακα τοῦ ἐμοῦ ἰατροῦ ἄρτι ἰασίν σοι
παρέξουσιν.» καὶ ὡς ἤκουσεν ἡ κόρη, ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον
καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ λέγουσα· «προσκυνῶ τὸν ἐν σοὶ ἰατρόν·
ἰδοὺ ραίνω μου τὴν οἰκίαν ὕδατι καθαρῷ εἰς ἐπίβασιν τοῦ σοῦ
35 ἰατροῦ, καὶ ἐκδυσάμενη μου τὰ βύσσινα ὑποστρώσω αὐτὰ ὑπὸ
τοὺς πόδας αὐτοῦ. ἄνθρωπε τοῦ ἀληθινοῦ θεοῦ, βοήθησόν μοι·
οἶδα γὰρ ὅτι δύνασαι.» καὶ λέγει τῷ πατρὶ αὐτῆς· «εἰσα-
γάγωμεν αὐτὸν ἐνδοτέρω, ἵνα ἴδῃ ὁ τοῦ θεοῦ ἄνθρωπος τὴν πλη-
γὴν τὴν οὖσαν ἐν ὄλῳ τῷ προσώπῳ μου.»

ὁ δὲ Φίλιππος ἰδὼν παρεμυθεῖτο αὐτὴν τε καὶ τὸν πατέρα αὐ-
τῆς διδάσκων αὐτοὺς καὶ παραδιδοὺς τὰ περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ὅτι
«αὐτὸς ἐστὶ μόνος μονογενὴς ὁ τοῦ ἐπουρανοῦ θεοῦ υἱός, ὅνπερ
1 ἐὰν πιστεύσητε, ὅλους τοὺς αἰῶνας ζήσεσθε.» 5 καὶ λέγει Χα-
ριτίνη τῷ ἀποστόλῳ· «παρακαλῶ οὖν σε, δοῦλε τοῦ θεοῦ, θε-
ράπευσόν μου τὴν ὀδύνην, καὶ | τελεία ἔσομαί σοι δούλη.» *ε. 78^ε*
λέγει αὐτῇ ὁ Φίλιππος· «ἀνάστα καὶ ἐνεγκε τὴν δεξιάν σου
5 χεῖρα διὰ τοῦ προσώπου σου λέγουσα· ἔν ὀνόματι Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ, ἰαθήτω ἡ πληγὴ τοῦ ὀφθαλμοῦ μου.» ἐποίησεν δὲ καθὼς
εἶπεν αὐτῇ, καὶ παραχρῆμα ἰάθη ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ.

ἐπίγνωθι τὸν Χριστὸν τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ τοῦ ζῶντος. φόρεσον
τὸ ἐνδύμα σου συνετῶς, γινώσκουσα ὡς οὐ μικρός σου ὁ ἀγών·
τὰ γὰρ ἄφθαρτα λάβης ἐν τῷ φωτεινῷ αἰῶνι. ἀλλ' ἄγε μὴ ἔχε
30 ὀδύνην, ὅτι κατεκυρίευσέν σε ὁ ἐχθρὸς ἐν τοῖς τρόποις τούτοις·
ἤδη γὰρ ἐγγὺς εἶ τοῦ ῥυσθῆναι. ἐν τῇ ἀγορᾷ ταῦτη εἰσὶν τινες
ἀγοράζοντες καὶ πιπράσκοντες ἐν μετεωρισμῷ τῆς ἀπάτης,
ἐφ' ἡμῖν δὲ ὁ ἔμπορος ὁ ἄδολος Ἰησοῦς Χριστός. καὶ μὴ τα-
ρασώμεθα ἐν μόχθῳ, ἀτάραχοι δὲ ἔσόμεθα ἐν τῇ ἀναπαύσει.
35 ταῦτα δὲ λέγω σοι, ὧ ἡ ἐμὴ ψυχὴ.»

4 καὶ ὡς ταῦτα ἐλάλει ὁ τοῦ Χριστοῦ δούλος Φίλιππος, Χα-
ριτίνη ἢ θυγάτηρ τοῦ Νικοκλείδους ἔχουσα πληγὴν μεγάλην ἐν
τῷ | ὀφθαλμῷ αὐτῆς τῷ δεξιῷ, ἀκούσασα τοῦ ἀποστόλου δι' *ε. 49^ε*
ὅλης τῆς νυκτὸς ἔκλαιεν. πρωΐας δὲ γενομένης εἰσηλθεν πρὸς
5 τὸν πατέρα αὐτῆς καὶ φησιν· «κύριέ μου καὶ γλυκύτατε πάτερ,
ἀτένισόν μοι καὶ πρόσχες τῇ πληγῇ τοῦ ὀφθαλμοῦ μου, πῶς
ἐγὼ μυκτηρίζομαι.»

5 καὶ προσελθοῦσα τῷ ἀποστόλῳ λέγει· «δέομαι ἐπίδειξόν
μοι τὸ οἰκητήριόν σου.» λέγει ὁ Φίλιππος· «τὸ κατοικητήριόν
μου οὐκ ἔστιν ἐπὶ γῆς. ὁρῶ δὲ ἐν σοὶ καλῶς νεάζοντα τὸν τῆς
γνώσεως λογισμόν. αὐτὸς οὖν ὁ Ἰησοῦς γνωρίσει σοι τὰς σκη-
5 νὰς ἐν ὑψίστοις, ὅπου ἐστὶν ἡ αἰωνία ἀνάπαυσις.» καὶ λέγει
τῷ Φίλιππῳ· «ἕως ὁμίλης μοι, οὐκ αἰσθάνομαι τῶν ἀλγηδόνων
μου· ἐπὶ δὲ ἡσυχάσης, ἀβαστάκτως λαμβάνω τὰς ὀδύνας.
παρακαλῶ οὖν σε καὶ δέομαι τοῦ ἐν σοὶ ἰατροῦ, θεράπευσόν
μου τὴν ὀδύνην, καὶ τελεία ἔσομαί σου δούλη.» λέγει αὐτῇ ὁ
10 Φίλιππος· «ἀνάστα καὶ διένεγκε τὴν δεξιάν σου χεῖρα διὰ τοῦ